

УДК 343.13

*А. О. Побережник,
аспірантка кафедри правосуддя
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

ПОНЯТТЯ ГАРАНТІЙ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СВОБОДУ ТА ОСОБИСТУ НЕДОТОРКАННІСТЬ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Постановка проблеми. Тематика особистої недоторканності особи у правовій науці не нова, оскільки за будь-якого режиму дослідження цієї соціальної цінності як відтворення взаємозв'язку особистості та держави не втрачає своєї актуальності. Статтею 29 Конституції України [1] закріплене право людини на свободу та особисту недоторканність, проте законодавець не надає офіційного тлумачення особистої недоторканності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Незважаючи на значну кількість наукових публікацій з питань, пов'язаних з природою як правових гарантій взагалі (Т. Н. Заворотченко, І. Й. Магновський, А. С. Мордовець, В. Ф. Погорілко), так і кримінально-процесуальних гарантій зокрема (Л. Д. Кокорев, П. Є. Кондратов, О. П. Кучинська, І. Л. Петрухін, С. В. Слинко, О. Г. Яновська), гарантії забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні в юридичній літературі не зазнавали наукового вивчення взагалі. А відтак, проблеми гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні залишаються невирішеними як у теоретичному, так і в практичному аспектах. Вирішення таких проблем неможливе без дослідження поняття свободи особи та особистої недоторканності, всебічного аналізу політичних і соціальних основ гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні.

Метою написання статті є дослідження ознак, предмета гарантій забезпе-

чення права на свободу та особисту недоторканність та власне визначення поняття гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні.

Результати дослідження. Серед науковців немає єдності щодо визначення поняття гарантій взагалі. Якщо звернутись до довідкової літератури, то гарантії тут визначаються (від французького *garantie* – забезпечення) як: 1) поруку в чомусь, забезпечення; 2) умову здійснення, виконання, успіху чогось; 3) надійну страховку [2; с. 5].

В теорії права під гарантіями прав людини і громадянина розуміється система норм, принципів та вимог, які забезпечують процес дотримання прав та законних інтересів людини. Тобто, гарантії є засобом, що забезпечує перехід від передбачених Конституцією можливостей до реальної дійсності [3; с. 105].

Доречним видається звернутись до найбільш розповсюджених варіантів поняття гарантій прав людини, викладеним за останній час в дисертаціях вітчизняних авторів та інших наукових джерел.

Так, Т. Н. Заворотченко розкриває поняття гарантій за такими параметрами, як: сутність гарантій – система умов, які забезпечують задоволення інтересів людини. Потім функції гарантій, основна з яких – виконання обов'язків державою та іншими суб'єктами в сфері реалізації прав особи. Далі – об'єкт гарантій, який визначається як суспільне відношення, пов'язане з охороною та захистом прав людини, задоволенням матеріальних та нематеріальних інтересів громадян. Нарешті – структура

гарантій, яка включає, по-перше, юридичні акти, по-друге, організаційно-правову діяльність суб'єктів права; по-третє, спеціальні гарантуючі методи впливу на суспільні відносини [4; с. 25].

В. Ф. Погорілко розглядає юридичні гарантії як надання державою формальної (юридичної) загальнообов'язковості тим умовам, які необхідні для того, щоб кожна людина могла скористатися своїми конституційними правами і свободами. Юридичні гарантії встановлюються державою в Конституції, нормах чинного законодавства. Їх метою є реальне забезпечення правовими засобами максимального здійснення, охорону та захист прав і свобод громадян [5; с. 222].

У І. Й. Магновського поняття гарантій прав особи формується за наступними позиціями: по-перше, визначається предмет гарантій – права, свободи людини та громадянина. При розгляді цього питання сталою є практика самостійного аналізу поняття прав і свобод, а також їх носіїв – «індивіда», «людини», «особи», «громадянина»; розкривається зв'язок цих понять, погляди на їх зміст в наукових джерелах і в основних міжнародно-правових документах, в Конституції. По-друге, фіксуються способи досягнення реальності прав і свобод (спосіб функціонування гарантій) – забезпечення, реалізація, охорона і захист прав і свобод. По-третє, виділяється форма існування гарантій та їх зміст – умови, засоби, способи з наступною диференціацією соціально-політичних, ідеологічних і, головне, нормативно-правових форм, включаючи національну та міжнародну. По-четверте, встановлюється суб'єкт гарантій – право, держава з його владними інституційними «відгалуженнями», громадянське суспільство, сам носій прав і свобод. По-п'яте, відзначається ціль гарантій прав і свобод – режим реальності, тобто їх фактичне здійснення, реалізація, охорона та захист [6; с. 41-47, 58-61, 66, 178-185].

К. Г. Волинка, розкриваючи специфіку юридичних гарантій у контексті проблематики механізму забезпечення прав і свобод особи, визначає їх як сукупність

конкретних засобів, що носять юридичний, загальнообов'язковий характер, завдяки яким можливо цілковите й всебічне забезпечення ефективного здійснення, охорони й захисту прав і свобод особи. Головне їхнє призначення полягає в наданні всім і кожному рівних правових можливостей для набуття, реалізації, охорони й захисту прав і свобод, у створенні необхідних юридичних умов для перетворення закріплених у нормативно-правових актах прав і свобод із потенційних можливостей у реальну практику суспільних відносин [7; с. 96, 159].

Особливу увагу автор звертає на специфічну рису юридичних гарантій, що, власне, й задає конкретному нормативно-правовому засобу правогарантуючий статус. Мова йде про обов'язковість відповідних законодавчо встановлених положень. Як підкреслює К. Г. Волинка, закріплення в законодавстві прав і свобод особи є надзвичайно важливим для їхнього забезпечення, однак без відповідних юридичних засобів всебічного їхнього забезпечення здійснювати права й свободи практично неможливо [7; с. 95-96].

У найзагальнішому розумінні гарантії являють собою як об'єктивні умови існування суспільства, так і встановлені державою засоби реалізації прав та законних інтересів громадян [8; с. 28]. В. О. Кучинський визначав юридичні гарантії як сукупність установлених державою спеціальних юридичних засобів, що забезпечують реалізацію та захист прав і законних інтересів [9; с. 46].

Проте, як нам видається, слушно зазначає О. П. Кучинська, що обґрунтованість акценту на політичній природі юридичних гарантій є очевидною, оскільки відповідний їм обсяг правового матеріалу, а також його якісний склад прямо або побічно відображають саме державну оцінку значимості та ролі як прав особи, так і самої особи в системі державних цінностей [8; с. 5]. Юридичні гарантії являють собою своєрідний зріз правової дійсності, налаштований на забезпечення реальності тих цінностей, які уособлюються у правах людини та громадянина. Суб'єктивні права учасників кримінального провадження також мають нормативне за-

кріплення у кримінально-процесуальному законодавстві та від того, наскільки повно, демократично та справедливо сформульовані ці норми, наскільки досконалою та зрозумілою є їх форма, залежить результативність реалізації цих прав [8; с. 7].

Аналіз літератури показує, що трактування більш загального поняття кримінально-процесуальних гарантій не ґрунтується на виявленні основних його суттєвих ознак, на виробленні яких би там не було принципових передумов дослідження проблеми. Деякі автори роблять спроби виділити одну з процесуальних категорій як основну процесуальну гарантію, наприклад, норми кримінально-процесуального права, або права учасників судового розгляду, чи процесуальні обов'язки службових осіб, які ведуть кримінальне провадження, і, наприкінці, кримінально-процесуальну форму [10; с. 27].

Отже, для визначення поняття гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні необхідно виділити характерні ознаки цих гарантій та їх предмет. Погоджуємось з позицією О. Г. Яновської, що для такого правового явища як гарантія необхідним є наявність таких ознак, як політична значимість; загальний (а не локальний) характер; вираженість у праві; спрямованість на досягнення одного з таких завдань: а) забезпечення здійснення якогось інтересу; б) захист інтересу від посягань на нього; в) сприяння ліквідації посягань та їх негативних наслідків; г) наявність чітко визначеного предмета і ясно вираженої спрямованості впливу, інакше кажучи, нема «просто» гарантій, можуть бути лише гарантії певного інтересу [10; с. 30].

Від себе додамо, що гарантії забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні являються не лише юридичним, а й політичним явищем, оскільки безпосередньо служать показником рівня законності й дотримання прав людини, що свого роду є показником рівня демократії в державі в цілому, і в кримінальному судочинстві зокрема.

Безумовно, гарантії забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в

кримінальному провадженні носять загальний характер, оскільки питання про існування гарантій повинно вирішуватись незалежно від конкретних обставин конкретної справи, адже відповідно як до міжнародно-правових актів, так і національного законодавства кожна особа має право на свободу та особисту недоторканність і це право не може бути обмежене не інакше як на підставі закону. Вони закріплюються як в нормах міжнародного права, так і в ряді норм національного кримінально-процесуального права та є такими, які спрямовані на забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні.

Як нам видається, такому правовому явищу як гарантії, притаманним також є й постійний характер їх дії. Гарантії забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні не припиняють свою дію і не виникають епізодично, а є постійними.

Як вже зазначалось, однією з ознак правових гарантій є наявність визначеного предмета. Розкрити предмет гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні – означає з'ясувати, що підлягає захисту за допомогою названих гарантій.

Предметом досліджуваних гарантій є безпосередньо право людини на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні. Що ж собою являє свобода особи та особиста недоторканність?

Що ж до визначення поняття «свободи», то під нею розуміється усвідомлена необхідність та дії людини відповідно до цієї необхідності. Свобода – це також можливість і здатність робити вибір згідно зі своїми переконаннями, зумовлювати свої вчинки світоглядними уявленнями, що сформовані за власним бажанням [11].

Як справедливо зазначає С. С. Алексєєв, у понятті свободи втілюється власна цінність права як інституту соціального регулювання. У найзагальнішому вигляді власну цінність права можна визначити як втілення правом соціальної свободи та активності людини на основі і у межах ор-

ганізованих та впорядкованих відносин і відповідно до вимог моралі та справедливості. У цій своїй якості право надає людям, їх колективам у вигляді суб'єктивних прав простір для свободи, для активності у поведінці. Проте право спрямоване на те, щоб не допускати свавілля, протистояти йому. Якщо виходити з ідей природного та приватного права, то позитивне право загалом перетворюється на таке втілення свободи, що протистоїть політичній владі, її свавіллю. Без права соціальна свобода і активність людей можуть перерости у свавілля [12; с. 128-129].

Під свободою в кримінальному процесуальному праві розуміється можливість людини на власний розсуд визначати місце свого перебування, свободу пересування, право на відсутність нагляду чи охорони.

В юридичній науці існує концепція так званої подвійної свободи, «позитивної» та «негативної», перша в свою чергу передбачає свободу, яка дозволяє, остання – свободу від примусу [13; с.1].

Як уявляється, в аспекті цієї концепції право на особисту свободу може розглядатись як право на такий стан, при якому людина може розпоряджатись собою, своїм тілом, психікою, безпекою на свій розсуд, в межах, що не порушують права інших осіб, а, зокрема, особиста недоторканність є правом на такий стан, при якому не може бути допущене обмеження з боку держави, посадових осіб, інших осіб моральної, фізичної, духовної та іншої цілісності особи.

Що ж до визначення поняття особистої недоторканності, то тут є різні підходи, зокрема науковці розглядають дане поняття в широкому та вузькому розумінні.

«Вузького» трактування особистої недоторканності дотримується В. С. Олійник, розглядаючи користування особистою недоторканністю як відсутність безпідставного затримання, тримання під вартою в кримінальному, адміністративному (матеріальному й процесуальному) та оперативно-розшуковому законодавстві й претендування на відшкодування збитків у разі порушення права [14; с. 33-34].

Як зазначають О. О. Левендаренко та С. Ю. Бутенко, «звуження» змісту зумовлене спорідненістю поняття «особистої недоторканності» особи в Конституції України та міжнародних актах із умовами законності затримання й тримання особи під вартою, що дає підстави для тлумачення особистої недоторканності як заборони стосовно затримання і тримання під вартою [15; с. 107].

Тобто, при вузькому тлумаченні під особистою недоторканністю розуміють таку побудову і здійснення кримінального судочинства, при якому ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом (ч. 2 ст. 29 Конституції України).

Як зазначає Е. Г. Васильєва, причиною формування подібних суджень стала: відсутність чіткого законодавчого визначення ознак особистої недоторканності; тенденція сусідства даного принципу з правом кожного на захист від самовільних арештів [13; с. 3].

Щодо широкого розуміння особистої недоторканності, то доцільним є звернути увагу на здійснений аналіз поняття «недоторканності особи» Е. Г. Васильєвою, що дозволив їй розглядати дане поняття як сукупність базових складових, певний стан правопорядку, певну побудову й здійснення кримінального судочинства, сукупність гарантій і засобів забезпечення, гарантовану державою особисту безпеку і свободу громадянина, право на захист від протиправних посягань на особисту безпеку [13; с. 4-5].

В. М. Корнуков справедливо відмітив, що можливість обмеження недоторканності особи сполучена як із застосуванням арешту, так і з застосуванням інших заходів процесуального примусу. Але оскільки арешт із всіх можливих примусових дій найбільше обмежує особисту свободу, Конституція та відповідні нормативні акти кримінального процесуального права, закріплюючи принцип недоторканності особи, формують умови обмеження особистої свободи тільки при його застосуванні. Умови застосування інших примусових заходів,

які обмежують особисту свободу, знаходять своє відображення безпосередньо в нормах, які передбачають їх застосування [16; с. 39].

Цікавою також є позиція О. О. Пунди, який пропонує розглядати «особисту недоторканність» в двох аспектах, як особисту недоторканність першого порядку, що являє собою розуміння недоторканності людини як живої істоти, вона є основною і визначальною – кожна жива істота, якщо немає власної згоди, негативно ставиться до порушення своєї природної недоторканності; та втілення права на недоторканність другого порядку, тобто це право на недоторканність соціальної сфери, яка оточує людину [17; с. 263-264].

Проте, як бачимо, науковцями вживається як термін «особиста недоторканність», так і «недоторканність особи». Розмежувати поняття «особистої недоторканності» й «недоторканності особи» намагаються Л. П. Расказов та І. В. Упоров, зазначаючи при цьому, що явище фізично віддалене від людини в просторі та часі до такого рівня, що людина в означений момент не пов'язує це зі своїм особистим життям, не може бути об'єктом особистої недоторканності [18; с.22-24].

А. А. Опалева зазначає, що до особистої недоторканності слід відносити лише ті об'єкти, які безпосередньо пов'язані саме з особою, а не умовами її буття. Об'єктами особистої недоторканності особи є фізичний стан людини (фізична недоторканність), можливість розпоряджатись собою на власний розсуд, визначати місце свого перебування і рід занять (недоторканність індивідуальної свободи, або вольова недоторканність), психіка, честь, гідність, свобода совісті й віросповідання та інші духовні цінності (духовна недоторканність) [19; с. 46].

Тому поняття недоторканності особи є значно ширшим, ніж поняття особистої недоторканності. Саме ознака невід'ємності, нерозривності зв'язку з особою є такою, що притаманна структурним складовим особистої недоторканності.

Дослідивши позиції науковців, вважаємо, що особиста недоторканність – це фізична, духовна, психічна недоторканність осо-

би, її індивідуальна свобода, свобода дій та особиста безпека від неналежних посягань.

Особиста недоторканність охоплює собою лише сферу діяльності суспільства (окремого індивіда чи групу індивідів) у відношенні конкретної особи, а не її власної діяльності. Поняття ж особистої свободи визначається діяльністю особи і не охоплюється діяльністю «ззовні». Оскільки людина постійно знаходиться в контакті з іншими, цей контакт не минає безслідно. Особа постійно відчуває на собі їх вплив, який може бути фізичним, психічним, та ін. Поки особа існує і діє у відповідності зі своєю волею, без примусу, вона є недоторканою. Проте, як тільки вплив на останню здійснюється примусово, недоторканність обмежується (у випадку правомірного примусу), або ж порушується (у випадку незаконного примусу).

Цікавим також, на нашу думку, є погляд А. А. Опалевої щодо юридичної конструкції «права на свободу та особисту недоторканність», яка на її думку, становить собою не два суб'єктивних права, а єдине право на свободу від безпідставних арештів і затримань. Об'єднання широкого поняття «свобода» з не менш широким поняттям – «особиста недоторканність» призводить до їх обопільного звуження і виникнення нового поняття «право на свободу та особисту недоторканність», зміст якого обмежений змістом, яким наділяє його міжнародне та національне право [19; с. 47]. Слід погодитись з такою позицією, адже і «свобода», і «особиста недоторканність» є складовими одного права на свободу і особисту недоторканність, котре потрібно розуміти в науці кримінально-процесуального права як неподільний конгломерат. Саме синкретичний розгляд свободи та особистої недоторканності є гарантією проти свавільного втручання матеріального чи процесуального характеру органів кримінального судочинства.

Так, за змістом, ст. 5 Конвенції право на свободу та особисту недоторканність містить у собі такі елементи: свобода від свавільного арешту та затримання; позбавлення волі тільки на підставі «закону»; право бути повідомленим про причини арешту; право на су-

довий контроль за арештом та затриманням; право та можливість оспорити законність арешту та затримання; право на компенсацію за незаконність арешту та затримання.

Аналізуючи рішення Європейського Суду з прав людини, Мікеле де Сальвіа цитує: «Стаття 5 написана таким чином, що вислів «свобода і особиста недоторканність» необхідно читати як єдине ціле і так, що словосполучення «особиста недоторканність» повинно розумітися в контексті «свободи»; захист «особистої недоторканності» у цьому контексті стосується будь-якого свавільного втручання з боку державної влади в особисту «свободу» індивіда» [20; с. 186].

Таким чином, Суд розглядає особисту недоторканність особи, щонайменше, у двох аспектах: як елемент юридичної конструкції «право на свободу та особисту недоторканність», що забезпечує захист від свавільного втручання держави у сферу особистої свободи індивіда; як основну ідею, мету статей Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, що забезпечують захист особистісної сфери індивіда.

Отже, вважаємо, що предметом гарантій забезпечення права особи на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні є охорона та захист її фізичної, духовної, психічної недоторканності, індивідуальної свободи, свободи дій та особистої безпеки від неналежних посягань під час здійснення кримінального провадження.

Висновки. Таким чином, враховуючи ознаки, притаманні гарантії як правовому явищу, та дослідивши предмет гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність, вважаємо, що під гарантіями забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні слід розуміти правові засоби, які закріплені в нормах права, носять загальний та постійний характер, і мають предметом свого впливу процесуальна діяльність, що забезпечує особі реалізацію, охорону та захист її фізичної, духовної, психічної недоторканності, індивідуальної свободи, свободи дій та особистої безпеки від неналежних посягань під час здійснення кримінального провадження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show>.
2. Кучинська О.П. Поняття гарантій забезпечення прав учасників кримінального провадження / О. П. Кучинська // Адвокат. – 2012. – № 7 (142). – С. 4-8.
3. Теорія держави і права. Академічний курс: Підручник / За ред. О. В. Зайчука, Н. М. Оніщенко. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.
4. Заворотченко Т. М. Конституційно-правові гарантії прав і свобод людини і громадянина в Україні: дис. канд. юрид. наук. – К., 2002.
5. Конституційне право України / За ред. В. Ф. Погорілка. – К.: Наук. думка, 1999. – 736 с.
6. Магновський І. Й. Гарантії прав і свобод людини та громадянина в праві України (теоретико-правовий аспект): дис... канд. юрид. наук. – К., 2003.
7. Волинка К. Г. Механізм забезпечення прав і свобод особи: питання теорії і практики: дис. канд. юрид. наук. – К., 2000.
8. Стройкова А. С. Гарантії прав обвиняемого на предварительном следствии: дисс. ... канд. юрид. Наук / А. С. Стройкова. – Ростов-на-Дону, 2005. – 129 с.
9. Кучинський В. А. Личность, свобода, право / В. А. Кучинский. – М.: Юрид. лит., 1978. – 180 с.
10. Яновська О. Г. Правові гарантії діяльності адвоката-захисника в кримінальному процесі України: дис...канд.юр.наук: 12.00.09 / Яновська Олександра Григорівна; КУ ім. Т. Шевченка. – К., 1997. – 210 с.
11. Релігієзнавство: Навчальний посібник / За ред. С. А. Бублика. – К.: Юрінком Інтер, 1999. – 496 с.

12. Алексеев С. С. Теория права. – М.: Изд-во БЕК, 1994.
13. Васильева Е. Г. Проблемы ограничения неприкосновенности личности в уголовном процессе. – Уфа: Башкирский государственный университет, 2002. – с. 121. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.twirpx.com/file/979590>.
14. Олійник В. С. Конституційне право на свободу і особисту недоторканність: поняття та характерні риси / В. С. Олійник // Право України. – 2000. – № 12. – С. 33-36.
15. Левендаренко О. О., Бутенко С. Ю. Сутність особистої недоторканності особи в кримінальному процесі України та рішеннях Європейського суду з прав людини / О. О. Левендаренко, С. Ю. Бутенко // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності. – № 2, 2011. – с. 105-111.
16. Корнуков В. М. Меры процессуального принуждения в уголовном судопроизводстве. – Саратов, 1978. – 136 с.
17. Пунда О. О. Поняття та проблеми здійснення особистих немайнових прав, що забезпечують природне існування людини: Монографія. – Хмельницький – Київ, 2005. – 436 с.
18. Рассказов Л. П. Естественные права человека: учеб. пособ. / Л. П. Рассказов, И. В. Упоров. – СПб.: Лексикон, 2001. – 96 с.
19. Опалева А. А. Неприкосновенность индивидуальной свободы личности / А. А. Опалева // Вестник Московского университета МВД России. – 2006. – №1. – С. 46-48.
20. Микеле де Сальвиа. Прецеденты Европейского суда по правам человека. Руководящие принципы судебной практики с 1960 по 2002 годы: [пер. с франц.] / Жукова А.А., Пашковский Г.А., Берестнев Ю.Ю. (науч. ред. и предисл.); Ассоциация «Юридический центр». – СПб.: Юридический центр Пресс, 2004. – 1071 с.

Побережник А. О. Поняття гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні

Анотація. Стаття присвячена розкриттю власне поняття «гарантії» забезпечення права на свободу та особисту недоторканність в кримінальному провадженні. Крім цього, у статті розкрито ознаки, предмет гарантій забезпечення права на свободу та особисту недоторканність.

Ключові слова: гарантії, кримінально-правові гарантії, свобода, особиста недоторканність, ознаки, предмет гарантій.

Побережник А.А. Понятие гарантий обеспечения права на свободу и личную неприкосновенность в уголовном производстве

Анотация. Статья посвящена раскрытию самого понятия «гарантии» обеспечения права на свободу и личную неприкосновенность в уголовном производстве. Кроме того, в статье раскрыты признаки, предмет гарантий обеспечения права на свободу и личную неприкосновенность.

Ключевые слова: гарантии, уголовно-правовые гарантии, свобода, личная неприкосновенность, признаки, предмет гарантий.

Poberezhnyk A. The concept guarantees the right to liberty and security of person in criminal proceedings

The authors elucidate the very notion of «guarantees» the right to liberty and security of person in criminal proceedings. In addition, the article explores the signs, object guarantees the right to liberty and security of person.

Keywords: guarantees criminal guarantee freedom, personal integrity, attributes, object guarantees.